

ΡΟΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοσόν μετρούμεν χρόνον
εις την γην των Παρθενώνων.

Εικοσιπέντε του δεκεμβρίου,
μεγάλη σκέλη, χαρά Κυρίου.

**Περικλέος, Φαούλας,
και διάδωσις Βουλής.**

Φ. — Μέσα σε τούτους τούς καιρούς του πλούτου και του χρέη-
δότης 'στην διάλυσιν του πρώτου Καταστήματος. [ματος
Εις γνώσιν φέρομεν κ' έμεις και τούτων και των άλλων
πώς τώρα διαλύεται και μ' έκπαισμον μεγάλον.

'Εμπρός εις το Κατάστημα μ'εξ δόξης άιδίου,
που μέτεις, καθώς έξέρεις, 'στών δρόμον του Σταδίου,
κ' 'έχει 'στιά μεραμίδα του μη μουρλοπαντήρα
γιά Δύσεως κ' ' Ανατολής άδηλονη φοβέρα.

Κ' 'εγώ τρανός νελλάλης
μετά φωνής μεγάλης
κρητέτα την διάλυσιν ώσαν Κορδοραέλος
και σκουζω μία, δύο, τρεις, γιατί θά πάρη τέλος.

Τρέξετε 'στην διάλυσιν με μουρλομένα μάττα
να πάρετε πραγμάτεια.

'Εμπρός 'στη φτήνεμα... πάρετε θεσμούς τού Θεωράκη,
που και τού Κόντε σήμερα τού 'γίτηκαν μερδιά.

Πάρε και ' λίγο Σύνταγμα, παιδιά στεφανηφόρα,
που σώζει τού Ρωμαίικο σε κάθε τρωμανήρα,
ή δέ πιστή του τήρησις άρνείται και τώρα
'στών φιλοσίμων των Ρωμηών την άρλοσύμιαν.

Πάρε πατέρον πράγματα,
ματσούκας και μουμπούρα,
πάρε και τού προγράμματα
τού Κόντε τού ναυούρια.

Και λόγους τού μουσταμαλή πάρε με προθυμία,
που 'έχασε και φακική και των φαράδων έση,
κ' έφάρβαλε Κοπέτημος εις την άστρονομία
και πέρος 'στην 'Ανατολή με τού μουδιλ δέν βλέπει.

'Ιτε 'στού κράτους την Βουλήν... τόν βιον έερωμάει
με σάρωθρα και έδλα...
πάρε κ' ' έθρας έερός, όπου τός άερωμάει
τοσαύτη βαρβαλίλα.

'Εγγράφια τέσσερα και ήλιμα
που 'θά 'βγούν λαγοί με περαχήλιμα.

Πούτος έδδομήντα δύο κ' όκτακόδια,
κρίσεις, διαλύσεις, κάλανα και τόσα.

Πάρε κ' αποποίηση και γόπες διαφόρων
περιφραδών ρητόρων.
Πάρε μπαλέτα μουσικά,
πάρε και νύχτα μερικά,
που με σουγγάδες 'έξυταν γιά τούς Ρωμηούς τούς κλαίοντας,
πάρε τα να γνωρίζεις κ' 'έξ άνηχος τούς λείοντας.

Π. — Πάρε και σεις, έλεθέροι, πάρε και σεις, ραγγάδες,
βουλευτικούς σουγγάδες.
Πάρε γιά την χωριότητα σας ναυατόκας, σούρητα κίτημα,
πάρε και τρέχες ποίησιαν από μεγάλα γένεα.

Πάρε, Πατρις, πατέρον μας σεπτών άποκενίδια
και στείλε τα 'στών χρωστού να γίνουσι δακτυλλία.
Πάρε σαβούρα μεύλινη γιά τού παλροκαριδί,
πάρε κειμήλια σωρό,
κ' 'ενα κουνούδι βροστερό,
που δήλοιο δέν έβρόντης 'στιά χέλια τού Μπουφίδη.

'Ιτε και διαλύεται Βουλή βουλιμώσα
κ' άπομεινόμενα πάρετε πατέρον δια κ' ' δια.
Πάρε τα δ' 'ανάμνησιν τού πρώτου Καταστήματος,
όπου μ'εξ έξωράσις με εγίνεταν φρονημάτος.

Θά κλειση τού Κατάστημα κ' ' έλπει, παλλημάρα,
με τής σάνδες άνοιξες και κλείνει με τα φηάρα.
Θά κλειση τού Κατάστημα... 'ζήτ' 'δ Κορδοραέλος...
θά κλειση τού Κατάστημα... τώρα θά πάρη τέλος.

'Ο Κόντες τα 'κακάρωσε... τού 'νόψαμε τόν βήχα...
θά κλειση τού Κατάστημα... πάρε κ' αυτήν την τρέχα...
με ένος νήμα τήγατε, βρέ Φασουλή φροτήμη;
Φ. — Στοιχημαίλω, Περικλή, πως είναι τού Ζαήμη;
Π. — Πάρε την να μη βλέπει και νέφη και θούλλες
και 'στούς έχθρους να ψάλλει κακή ψυχή των φλάσκα...
κ' 'ενα κομμάτι ούς πουλώ μεγάλης φουσιτιέλις...
στοιχημαίλω, βρέ παιδιά, πως θάνα τού Παλάνα.

Φ. — Θά κλειση τού Κατάστημα και προς αυτό, πολιτα,
γεννησοφρόνης έτα.
Βλέτω τάπομινάριον του και ξεροκομημαίλω...
διάλυσιν, διαλύσις, σεπτών τελευταία βουλήμα,
και τώρα 'στην διάλυσιν την νίαν ξεφρονίλω...
πορός έχει φηάρα, σάρωθρα, σκουπόξυλια γιά πούλημα.

Μονάχα μὴ διάλυσίς τάξιν καινοῦ θά βάλῃ
σὲ κόμματα ποικίλα...
ζήτω και ἄχαυμ' ἐλογοῖς μέσα 'στὸ καρναβάλι
μαζ' ἐν τῇ γκαμήλιᾳ.

Π. — 'Ορὲ γλέντι ποῦ θά'γίνῃ
μὲς 'στὸ φλογερὸ καινίσι.
Τί μεθίσια, τί σφαγαί...
Καρναβάλα κι' ἐλογοῖς.

'Απ' ἰδῶ μασκαράληκι
κι' ἀπ' ἐκεῖ βουλευτικίσι.

Καρναβάλου πανηγύρια και χορδὸν τρεχάματα
και τραπὸν ὑποψηφίων ουστικά προγεράματα.

Φ. — 'Η γκαμήλα μὲς 'στοὺς δρόμους θά σηκώῃ σκόνῃς νέφῃ,
κι' ὁ τραπὸς ὁ γκαμιλάρης
δίος νοστιμὰ και χάρις
γὰ κουκὰ ψηροφοροῦντων θά γυρῇ μὲ τὸν ντερί.

Δώστε ψήφους γὰ τὸν ἔνα, δώστε ψήφους γὰ τὸν ἄλλον,
κι' ἐσχάστε κι' αὐτὸν...
τι διπλὸ μασκαράληκι!... κομητάτα Καρναβάλου,
κομητάτα Βουλευτῶν.

'Ο Καρναβάλος ὁ μέγας σὰν ἐμβροντήτος θά στέκῃ
'στὸ διπλὸ μασκαράληκι τῆς ἐστραζούσης γῆς,
κι' ὁ καιμένος δὲν θά νοιώθῃ ποιοὶ τοῦ παλῶν τουμπέλις,
κὴν τοῦ δρόμου μασκαράδες, κὴν τῆς κἀλῆς ἐλογοῖς.

Σάλος κι' ἀνακατοῦρα,
και καμπόσοι δοξαζέμενοι
μὲ τῆς κἀλῆς τὴν μουτζούρα
θά φανοῦν μασκαρεμένοι.

Π. — Πάει και τὸ Πορτ' Ἀρθούρ, ποῦ δεινὸς ἰδοκιμάσθη,
κι' ἡ φρουρά του κι' ἀπὸ 'μὲς τοὺς ἀνδρείους ἐθανμάσθη.
Γύνη σήμερον κι' ἐγὼ πρὸ κλεινῶν ἡρώων κλίνω,
ἐξυμῶ και τὸν Νοτ'οῦ και τὸν Σταίσελ μεγαλίνω.

Φ. — Μὲ τὴν ἐδοξὸν τὸν πτόνιν ποίλις λάμφεις ἀναδίδει...
ἔπεο και τὸ 'δικὸ μας μὲ τὸν Σταίσελ τὸν Μπουφίδη,
κι' ὁ Κορδοτσού τὸ 'πῆρε μ' ἕνα νέον θούριον
κηηρόρων σαυιδάδων,
κι' ἔγραψε πρὸς τὸν Μικιάδον
πῶς μὲ σκοῦπας ἐπορθήθη τῶν θεσμῶν τὸ φρούριον.

Χριστούγεννα τραὰ τοῦ γέρου Κορδονά.

Νὰ σὰς τὰ 'ποῦμε;... 'πέσι τα τοῦ κάθε πατριώτη...
Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, γροστὴ τοῦ χρόνου κρώτη,
ποῦ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, 'στ' ἀλήθεια θυμαμένως,
τοὺς Βουλευτὰς ἐκίλισε νὰ τρέξουν ἐκπευμένως,
γχαί πωσὸς 'στὸν Πρόεδρον δὲν εἶχεν ἀναγγέλει
πῶς εἰαμε Κυβέρησαν ὁ Κορδονάς ὁ γέροντι,
κι' ἐπῆγαν τότε μερικὸι τοῦ Θεοτόκη φίλοι
νὰ κάμουν συνεδρίασι πρὸς τὸ κοινὸν συμφέρον.

'Ἐπῆγε μὲ τοὺς 'Υπουργοὺς κι' ὁ Κόντες γὰ γενιὰτι
κι' ἀπέει τοὺς 'περὶ μὲν λυσσίντες Κορδονάτι,
κι' ἔγιναν κἀτι συμφοραῖς, κι' ἔγιναν κἀτι πράγματα,
κι' ἀρχίαινε σφρηγίσματα και γροῦχα και πειράγματα,

κι' ἄπλωναν τὸ ζωνάρι των καμπόσοι γὰ καινὰ
και τὸν Ἀσβίδη τὸν τραπὸν εἶπαν Ραμπαγὰ,
μὰ τοῦτος σὰν πολιτικὸς δὲν ἔπαρνε χαμπάρι,
κι' ἔγιναν μούτσουνα πολλῶν ὡς εἶδος χειρμαράι.

Παρέστη μὲ τοὺς 'Υπουργοὺς κι' ὁ Στρατηγὸς ἐκεῖ,
και τοῦτον τὸν ἐπίερασαν καμπόσοι νησικαί,
και γὰρ ὁ πόνος τῆς κοιλῆς τοὺς κάνει γὰ τὰ χράνου
και στέφανα πολεμικὰ και δόξαις νὰ ξεχάνουν.

Τὸν Στρατηγὸν τὸν 'θύμισε τῶν νησικῶν τὸ σκόμμα,
γχαί σὲ τέτοιαις προστυχαῖς δὲν εἶναι μαθημένος,
και κάπονον μ' ἔναν σφόντυλο τὸν 'ἔβλωσε 'στὸ χῶμα
κι' λειψαῖσθη τὸ πολὺ τῶν Κορυσβάντων μέτος.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, καινούρια μας γαρά!...
βοή, βροτοκιτυπήματα, ξεφωρητὸ, βρωιάδι,
μὰ τότεριπε και τῆς Βουλῆς ἡ νόμιμος φροναρ
γχαρῖς καμμά διαταγὴ τοῦ Νικου τὸν Μπουφίδη,
και τοῦτο τὸν ἐθύμασε τὸν Νίκο τῷ πολὺ,
και τέλος πάντων ἔκλεισε τὸ κράτους ἡ Βουλῆ.

Μὰ τῆς Βουλῆς ὁ Πρόεδρος, τῆς Λειβαρῆς τὸ θρέμμα,
πῆναν και γράφει δαδ γραφαῖς, μὰ πρώτη γὰ τὸ Στέμμα,
κι' ἄλλη γὰ τὸν Διάδοχο, κι' αὐτὰ τοὺς ἀναγγέλει,
και γράφει πῶς τὸ Σύνταγμα κατήγητος κουρέλι.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, θεσμῶν καταστροφῆ,
κι' ὁ Βασιλέας ξεβούλωσε τοῦ Νικου τὴν γραφῆ,
κι' ἀρσὸ καλὰ τὴν 'δάβασε τὴν στέλλει 'στὸν παπποῦ,
κι' ἐκείνος τὴν ἀπέστειλε κι' ἐγὼ δὲν ἔξερο ποῦ.

Τι γεγονότα τῆς Βουλῆς σπουδαῖα κατὰ βάθος...
ἀλλ' ὅμως κι' ὁ Διάδοχος πρὸς τὸν Μπουφίδη γράφει
πῶς ἡ φευγάλα τῆς φροναρῆς συνέβη κατὰ λάθος,
κι' οὔτε κανένα Σύνταγμα γὰ αὐτὸ δὲν κατασράφη.

Κι' ὁ Θεοτόκης εἶπε μὲ τὸνον 'στοὺς 'δικούς του
περὶ καταπατήσεως τὸν νόμον ἀνηκούστου,
πῶς κουρελιζέι τοὺς θεσμοὺς τὰ μάλιστ' ἀουστόλους
ὁ θεσμοφύλαξ Θεοδωρῆς, ὁ γέρος ὁ μαρβόλος.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, και σωτηρίας δῆς,
κι' ὁ Κόντες τὸ παράνομον ἐοάκλιε τοῦ γέροντι,
και παρ' ὀλλίγον εἶπερε νὰ γίνῃ σαυιδῶς
και σκοῦπια κατακίωμῆνι νὰ βάλῃ Ροβωσπέρον,
γχαί εἶναι νόμος 'στὸνς Ρωμηῶνς διπορος ἀπέξω βγαίνει
νὰ σκοῦζῃ πῶς τὸ Σύνταγμα κατὰ κρημνῶν πηγαίνει.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, κι' ἡ χάρα διελύθη,
κι' ἐκ τῆς Βουλῆς ἐκίνησαν τοῦ Κορδοτσού τὰ πληθῆ,
κι' ἐρῆσαν ἔναν διουτυχῆ τοῦ δρόμου οὐκωιδάρη,
κι' ἀρῆξαν τὴ σκουῦπια του, τοῦ 'πῆραν και τὸ φτάρι,
κι' αὐτὰ καινούρια σύμβολα τὰ κάμουν τῆς Κορδονάς
νὰ μένουν μὲ τὰ πατερά και νῦν και 'στοὺς αἰῶνας.

Κι' ἦτο πικρὸν τὸ ἔκωμμα των, κι' ἦτο μεγάλ' ἡ χλεύη,
κι' ἐκεῖ ποῦ 'πῆγαναι ἐμπρός 'βῆσαν και τὸν Κοκίβρι,
κι' ἀρχίαινε πειράγματα και γὰ τὸν μάτρημα Σαῦθ,
γχαί πιστὸς 'στοῦ Θεοδωρῆ τὴν στρογγυὰ δὲν ἐσάθη.

Κι' ἐκείνος ἀπεριγάρτων ἐτάβητες μαρτύριον,
και μὲς 'στὸν δρόμων ἔρεχαν τὴν ζηλημένη πάστρα,